U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce: **A. K.,** zastoupen JUDr. Alenou Lněničkovou, advokátkou se sídlem Jandova 8, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2011, č.j. OAM-305/LE-LE18-LE18-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 2. 2. 2012, č. j. 45 Az 7/2011 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupkyni žalobce advokátce JUDr. Alene Lněničkové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2.400 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu **do 60 dnů** od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Ministerstvo vnitra (dále „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 20. 10. 2011, č.j. OAM-305/ LE-LE18-LE18-2011 zamítlo žádost žalobce (dále „stěžovatel“) o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 335/999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky (dále „zákon o azylu). Žalovaný rozhodnutí zdůvodnil zjištěním, že důvodem stěžovatelova odchodu z Arménie bylo to, že tam neměl práci a neměl kde bydlet. Ze stejných důvodů se do Arménie nechtěl vrátit. Jiné důvody pro odchod z vlasti neměl. U stěžovatele tedy neexistovaly žádné azylově významné důvody dle § 12 a § 14a zákona o azylu.

Žalovaný vycházel při posouzení stěžovatelovy žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany z jeho vlastních výpovědí a dále z informací, které k posouzení politické a bezpečnostní situace v Arménii získal z objektivních zdrojů. Jednalo se o informace z databáze infobanky ČTK „Země světa“, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR čj, 124799/2010-LPTP ze dne 15. 12. 2010, zprávu o dodržování lidských práv za rok 2009 Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 11. 3. 2010 a Výroční zprávu Human Rights Watch 2009 z ledna 2010.

Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel správní žalobou u Krajského soudu v Praze, ve které vytkl žalovanému nekompletní shrnutí jeho výpovědi, ve kterém chyběly zásadní skutečnosti, které uváděl. Důvodem jeho odchodu z Arménie nebyly problémy se zaměstnáním, nýbrž problémy vyplývající z toho, že se proti vůli rodičů oženil s Běloruskou. Proto také odešel do Běloruska, kde podnikal, avšak s podnikáním byl nucen skončit z důvodů vážných výhrůžek konkurenční firmy. Z tohoto důvodu odjel do České republiky. Při soudním jednání dne 23. 2. 2012 nově zmínil porušení jeho práv ve správním řízení, neboť mu byl ustanoven tlumočník, kterému dobře nerozuměl.

Stěžovatel vytkl žalovanému porušení zásad § 3 zákona č. 500/2004 Sb. (dále „správní řád“) spočívající v tom, že nedbal na zjištění všech významných skutečností, jimiž by byl náležitě zjištěn skutkový stav, umožňující rozhodnout případ v souladu s veřejným zájmem.

Stěžovatel rovněž zdůraznil, že žalovaný v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu neposoudil žádost ze všech zákonných hledisek, připadajících v úvahu dle § 12 až § 14a zákona o azylu.

Rozsudek Krajského soudu v Praze

Krajský soud v Praze (dále „krajský soud“) žalobu zamítl. V odůvodnění konstatoval, že žalovaný vycházel z dostatečných skutkových zjištění, ze kterých nevyplývaly žádné azylově významné důvody na straně stěžovatele, předvídané v ustanoveních § 12 a § 14a zákona o azylu. Skutečnosti, které uváděl sám stěžovatel, mezi takové důvody nepatří a navíc ty z nich, které se týkají údajných rodinných problémů, žalobce před správními orgány vůbec neuvedl a nelze tedy žalovanému vytýkat, že tyto skutečnosti ani nehodnotil.

Námitkou porušení procesních práv stěžovatele v důsledku ustanovení tlumočníka, kterému stěžovatel údajně dobře nerozuměl, se krajský soud nezabýval vzhledem k tomu, že se jedná o žalobní bod, který stěžovatel uplatnil, a vůbec poprvé zmínil, až po uplynutí lhůty pro podání správní žaloby - § 71 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).

Kasační stížnost

Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel včasnou kasační stížností pro důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a navrhl, aby rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc byla uvedenému soudu vrácena k dalšímu řízení.

Důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spatřuje především v tom, že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu nebo doplňkové ochrany. K tomu uvedl stejné důvody, jako ve správní žalobě. Zopakoval také problém s tlumočníkem, kterému dobře nerozuměl.

Stěžovatel je přesvědčen o tom, že uvedl dost závažných důvodů pro to, aby správní orgán příznivě posoudil jeho žádost alespoň dle § 14 zákona o azylu. V té souvislosti připomněl současnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá povinnost správního orgánu posoudit všechny v úvahu připadající formy mezinárodní ochrany, a to bez ohledu, zda se jich žadatel domáhá. Tuto povinnost žalovaný nesplnil, neboť se relevantními důvody pro poskytnutí ochrany alespoň dle § 14 nebo 14a zákona o azylu vůbec nezabýval.

Vzhledem k tomu také skutková podstata, ze které žalovaný vycházel, nemá oporu ve spisech, což naplňuje kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Na závěr stěžovatel uvádí důvod, pro který by jeho kasační stížnost měla být posouzena jako přijatelná, neboť přesahuje jeho vlastní zájmy. Toto hlediska spočívá v tom, že žalovaný se řádně nezabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu nebo doplňkové ochrany žalobci.

Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalovaný námitky stěžovatele odmítl. Zopakoval především, že stěžovatel neuvedl žádné azylově významné důvody. Z výpovědi stěžovatele a shromážděných informací a jejich pečlivého a komplexního vyhodnocení nevyplynula žádná skutečnost, opravňující k úvaze o vzniku důvodných obav ze stěžovateli hrozící vážné újmy v případě jeho návratu do Arménie. Žalovaný zdůrazňuje, že stěžovatel ve správním řízení neuváděl žádné rodinné problémy ani potíže s podnikáním, takže tyto důvody lze považovat za účelové. Ani jejich případná existence ovšem nemůže nic změnit nic na skutečnosti, že by se nejednalo o důvody azylově významné.

Žalovaný zdůraznil, že v řízení řádně prokazoval veškeré skutečnosti, vyplývající z žalobních bodů. Stěžovatel jiné důvody neuváděl, takže rozhodnutí právem vycházelo ze skutkového stavu jištěného ke dni vydání správního rozhodnutí. Dosud není zřejmé, z jakých skutečností by měl zvažovat důvodnost poskytnutí ochrany dle § 14, byť nepopírá, že se měl s touto otázkou v rozhodnutí vypořádat.

Ve shodě s krajským soudem považuje za irelevantní námitku stěžovatele, že byl zkrácen na svých právech proto, že mu byl ustanoven tlumočník, kterému dobře nerozuměl. Tuto námitku porušení procesních práv stěžovatel neuváděl ani ve fázi správního řízení ani ve správní žalobě, naopak souhlas s tlumočením vyjádřil podpisem příslušného protokolu a žádné výhrady k tomu nepřipojil.

Ke kasačnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. žalovaný uvedl, že vzal v úvahu veškeré skutečnosti a veškerá tvrzení stěžovatele a posoudil je ve vzájemné souvislosti a v kontextu příslušných zákonných ustanovení, a to způsobem, proti kterému obecné odkazy na určitá zákonná ustanovení bez souvislosti se skutkovými výtkami neobstojí.

Žalovaný závěrem namítá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele a proto navrhuje její odmítnutí dle § 104a odst. 1 s. ř. s.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odst. 4 uvedeného ustanovení, ke kterým by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Konstatoval, že kasační stížnost respektuje podmínky § 102 a § 104 s. ř. s. a je tedy přípustná.

Srozumitelnosti následující argumentace přispěje rekapitulace skutkových tvrzení samotného stěžovatele a skutečností, vyplývajících ze správního spisu, zejména z žádosti o udělení mezinárodní ochrany a protokolu o doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 5. 10. 2011. Stěžovatel byl předán do České republiky dne 16. 11. 2011 z Belgie, kde předtím požádal o azyl. Od počátku uváděl důsledně jako příčiny odchodu z domovského státu to, že v Arménii neměl práci ani kde bydlet, neuváděl zároveň žádné jiné problémy v domovském státě, a to soukromé ani úřední povahy. Ze stejného důvodu nejprve v roce 2001 odešel z Arménie do Běloruska, kde podnikal až do roku 2011, poté odcestoval do Belgie, kde strávil 3 měsíce u bratra a kde neúspěšně žádal o udělení azylu. V České republice by chtěl pracovat. O mezinárodní ochranu v České republice si požádal poté, kdy mu žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 9. 2011, čj. OAM-281/LE-LE18-NV-2011 nepovolil vstup na území ČR dle § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu. Ve správní žalobě ze dne 3. 11. 2011 stěžovatel uvedl poprvé, že důvodem jeho odchodu z Arménie jsou problémy rodinného rázu, vyplývající z toho, že jeho rodina nesouhlasila s jeho sňatkem se státní příslušnicí Běloruska. Stěžovatel sice tvrdí, opět poprvé až ve správní žalobě ze dne 3. 11. 2011, že v Bělorusku se stal terčem silných výhrůžek konkurenční firmy, k této skutečnosti však nenabídl žádný důkaz a netvrdil ani, že by žádal ochranu od místních orgánů. Skutečně až dne 2. 2. 2012 poprvé namítl, že byl zkrácen na svých právech tím, že mu byl ustanoven tlumočník, kterému dobře nerozuměl. Ze správního spisu ovšem nic takového nevyplývá, činnost tlumočníka v průběhu správního řízení stěžovatel nezpochybnil a bez výhrad také podepsal shora uvedený protokol ze dne 5. 10. 2011.

Jinými slovy, není pravda, že by důvod odchodu stěžovatele z Arménie žalovaný nesprávně nebo neúplně hodnotil. Naopak ze všech skutečností a listin předcházejících žádost o udělení mezinárodní ochrany vyplývá, že žalovaný opustil Arménii již v roce 2001 z materiálních důvodů, sňatek s běloruskou státní příslušnicí uzavřel v roce 2008, tedy v době, kdy se již dávno v Arménii nenacházel a nemínil se tam ani vracet. Žalobce výslovně dne 5. 10. 2011 potvrdil, že mu nehrozí v Arménii žádné riziko ani v případě, že by se tam vrátil.

Dále musel Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení., zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, v němž byl podán výklad pojmu *„přesah vlastních zájmů stěžovatele“*, o nějž se i nadále opírá rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu ve věcech mezinárodní ochrany. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní

soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Kasační stížnost je podle výše uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dále shledána jako přijatelná v případě, že napadené rozhodnutí krajského soudu vykazuje zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení žadatele. Zásadní pochybení je dáno, pokud *krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu*, nebo pokud *krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva*. Jedná se však pouze o pochybení tak výrazné intenzity, že by v případě, pokud by k pochybení nedošlo, bylo věcné rozhodnutí krajského soudu odlišné. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje - v mezích kritérií přijatelnosti - v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Bylo tedy na stěžovateli, aby ve své kasační stížnosti uvedl konkrétní důvody, na základě kterých by bylo možné posoudit jeho kasační stížnost jako přijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s. Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že ji považuje za přijatelnou a přesah jeho vlastních zájmů spatřoval v tom, že žalovaný se řádně nezabýval otázkou, zda jsou v jeho případě splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu nebo doplňkové ochrany.

Nejvyšší správní soud po důkladném zvážení všech konkrétních okolností případu usoudil, že tato námitka stěžovatele nepoukazuje na takové pochybení, které by bylo způsobilé zasáhnout do jeho hmotně-právního postavení.

K významu absence odůvodnění, proč žalovaný neudělil stěžovateli azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, odkazuje Nejvyšší správní soud na usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 – 107 (dostupné na www.nssoud.cz), ve kterém rozšířený senátu konstatoval, že *zamítnout žádost podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může správní orgán jen tehdy, nepřichází-li v úvahu žádná z takovýchto forem mezinárodní ochrany; tento závěr musí v rozhodnutí odůvodnit.* Z toho vyplývá, že správní orgán je v rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu povinen zdůvodnit, proč u žádné z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu neshledal, že má být žadateli udělena. To platí i pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu dal za pravdu stěžovateli, neboť napadené rozhodnutí skutečně neobsahuje zdůvodnění, proč nebyl azyl z humanitárních důvodů udělen. Nicméně k tomu Nejvyšší správní soud dodává, že aby mohla být kasační stížnost přijatelná z důvodu pochybení krajského soudu tak zásadního charakteru, které by mělo dopad do hmotně-právního postavení žadatele, muselo by se jednat o pochybení takové intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39). Takové pochybení však Nejvyšší správní soud v tomto případě neshledal. Jak je uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004 (rovněž

dostupný na www.nssoud.cz), smyslem institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu je, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, kdy sice není možné udělit žadateli azyl podle ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale přesto by bylo v daném případě „nehumánní“ azyl neposkytnout. Míra volnosti uvážení správního orgánu je limitována pouze zákazem libovůle, který plyne pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu. Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře specifikoval skutečnosti, které nelze považovat za „důvody hodné zvláštního zřetele podle § 14 zákona o azylu. Jedná se např. o nemožnost splácet dluhy vůči soukromým osobám v zemi původu nebo skutečnost, že žadatel o azyl má v úmyslu se v České republice oženit a založit zde rodinu (srv. Rozsudky tohoto soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. 4 Azs 31/2003, rozsudek e dne 27. 11. 2003, sp. zn. 4 Azs 27/2003 a rozsudek ze dne 24. 9. 2003, sp. zn. 7 Azs 3/2003, všechny rovněž dostupné na www.nssoud.cz). Obvyklými důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů jsou naopak zvlášť těžká nemoc či zdravotní postižení nebo příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004. Ze skutečností uvedených v žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany vyplývá, že hlavním důvodem jejího podání byly ekonomické důvody, nikterak výjimečné povahy. Na základě výše uvedených kriterií důvody stěžovatele nelze považovat za „důvody hodné zvláštního zřetele“ pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Závažnější povahu ostatně nemají ani dodatečně uplatněné důvody, rodinné problémy vyplývající z toho, že se stěžovatel oženil s cizinkou běloruské národnosti. Taková, navíc zjevně účelová, argumentace operuje se skutečností, která nemohla mít žádný vliv na žalobcovy motivace, které jejímu vzniku předcházely o několik let. Z toho důvodu lze mít za to, že by ani odůvodnění správního orgánu, proč nebyl stěžovateli azyl z humanitárních důvodů udělen, nezměnilo napadené rozhodnutí ve prospěch stěžovatele. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že toto pochybení správního orgánu a potažmo i krajského soudu nezakládá přijatelnost kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit ani s další námitkou, že se žalovaný ani krajský soud nevypořádaly s otázkou udělení doplňkové ochrany stěžovateli podle § 14a zákona o azylu. Nelze přehlédnout, že k posouzení důvodů poskytnutí takové ochrany stěžovatel nic neuvedl, respektive uváděl okolnosti, které jsou z hlediska důvodů dle § 14a zákona o azylu bezvýznamné. Jestliže tedy stěžovatel v průběhu řízení neuvedl žádnou ze skutečností, kterou by bylo možné podřadit vážné újmě ve smyslu zákona o azylu, nemohlo by zdůvodnění správního orgánu, logicky stejného obsahu, proč nebyla stěžovateli poskytnuta ani doplňková ochrana, změnit rozhodnutí ve prospěch stěžovatele. Nejvyšší správní soud k tomuto poznamenává, že rovněž těmto otázkám již věnoval značnou pozornost ve své judikatuře, odkázat lze na již citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, podle něhož lze žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnout podle § 16 zákona o azylu pouze tehdy, je-li skutečně zjevně nedůvodná nejen z hlediska § 12 a § 14a zákona o azylu, ale i s ohledem na § 13, § 14 a § 14b, a na návazné usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84. Podle tohoto usnesení *by soud nemohl přehlédnout (bez ohledu na obsah žaloby), pokud by byly dány důvody k ochraně žalobce před hrozící vážnou újmou v zemi původu, které žalovaný nezohlednil za situace, kdy již nepřichází v úvahu žádné další řízení, v němž by mohla být ochrana poskytnuta. ..... Nemá-li však soud poznatky podporující závěr, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo nezbytné poskytnout cizinci doplňkovou ochranu, neboť k tomu byly důvody plynoucí ze zásady non-*

refoulement, která již nemůže být zajištěna v jiném řízení, pak by nad rámec žalobních bodů bylo možné napadený rozsudek zrušit jen pokud by byla zjištěna nicotnost rozhodnutí, nebo jeho nepřezkoumatelnost znemožňující přezkoumání v mezích žalobních bodů. V dané věci se však o takový případ nejednalo.

Nejvyšší správní soud uzavřel, že neshledal přijatelnost kasační stížnosti z důvodů tvrzených stěžovatelem (§ 104a s. ř. s.), a ani z úřední povinnosti pak nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Proto stěžovatelovu kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že krajský soud se právem blíže nezabýval pozdě uplatněnou námitkou údajného porušení procesních práv žalobce ustanovením tlumočníka, kterému nerozuměl. Tato námitka je navíc vysoce nepravděpodobná. Žalobci byl ustanoven tlumočník jazyka, o kterém sám prohlásil, že mu rozumí, a při jednání s tímto tlumočníkem před správními orgány nic proti srozumitelnosti překladu nenamítal. Kromě opožděnosti je také zřejmá účelovost této námitky.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Stěžovateli byla ustanovena zástupkyní advokátka JUDr. Alena Lněničková již v řízení před krajským soudem. Této zástupkyni samozřejmě náleží v souladu s § 11 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále „advokátní tarif“), rovněž odměna za jeden úkon právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti ve výši 2.100 Kč (sepis kasační stížnosti) a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč podle § 13 odst. 3 cit. Advokátního tarifu za uvedený úkon právní služby. Ustanovená zástupkyně tomuto soudu oznámila, že není plátcem daně z přidané hodnoty. Celkem tedy činí odměna zástupkyně 2.400 Kč. Odměna bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2012

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu